

Skoro cítím to levné lino pod svými polobotkami. Vidím napůl zavřenou skříňku, do které je jen tak tak vecpaný můj bratr, přetéká ven, tvář má rudou, je ponížený, v puse napačené jablko. Dotknu se jeho paže a v tu chvíli se to stane. Vize. Záblesk minulosti nebo budoucnosti, který mi násilně přetízí obvody. Ten pocit se těžko vysvětluje... je to jako elektrošoková terapie bez těch uspokojivých následných popálenin.

Podobné vidiny mě trápí několik posledních měsíců. Ale v téhle se mi alespoň ukázalo něco užitečného: identita bratrových trapičů. Pak už nebylo obtížné postarat se o pomstu.

Sehnat pirani mi trvalo pár dnů. Můj kontakt v obchodě s exotickými zvířaty se snažil vymlouvat, dokud jsem se nevytasila s fotografiemi, na nichž je se svou současnou milenkou – to podstatně umírnilo jeho zvědavost ohledně toho, k čemu dravé ryby potřebuju.

Vzpomínka na to, jak stojím na okraji bazénu během tréninku vodního póla, mě na svých křídlech donese až do akademie Nikdyvíc. Pobavení v očích pachatelů, které se proměnilo v paniku. Lesklá stříbrná těla ryb plovoucích přechlorovanou vodou. To, jak nějak zkrátka věděly, že se mají vrhnout přímo na korunní klenoty.

Nikdy nezapomenu na to, jak jasně rudá krev kontrastovala s modrým odstínem vody, ani na výkřiky plné bolesti, které naplnily stadion. Scénu bych nepřipravila lépe, ani kdybych chtěla – akustika tam byla přímo excelentní.

Bohužel přežili. Mou jedinou útěchou je skutečnost, že jejich rodiče nepodali obvinění z pokusu o vraždu. Představte si nutnost žít s tím, že kdokoli se podívá na váš trestní rejstřík, zjistí, že jste to nedotáhli do konce.

Kancelář ředitelky Nikdyvíc je přesně tou přehlídkou akademické nadutosti, kterou nenávidím ze všeho nejvíc. V kůži vázané knihy a nábytek z naleštěného mahagonu a bronzu. Místnost, ve které se pitomci cítí inteligentně a chytrí lidé chtějí vrátit oběd.

Usadím se na jedno z kožených křesel mezi svými rodiči a ředitelka mezitím pročítá mé dokumenty, ve tváři se jí usadil zmučený výraz. Víím, že vidí i přehled mých známek. Taký nejspíš několik poznámek a varování od mých bývalých učitelů a výchovných poradců. Není na tom nic nenormálního – tedy pokud je člověk zvyklý na trochu pokoutně prosazované občanské spravedlnosti.